

Arrest

nr. 90 578 van 26 oktober 2012
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 11 mei 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 6 april 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 25 september 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 oktober 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat H. VAN WALLE loco advocaat F. GELEYN en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart een soennitische moslim te zijn van Arabische origine, de Iraakse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn op 1 maart 1985 in Bagdad. In 2004 vat u uw studies Natuurwetenschappen aan aan de universiteit van Mustanseriya in Bagdad. Dat jaar engageert u zich ook voor de 'Model Iraqi Society Organization' onder leiding van Dr. Nouha Al Darwish. U fungeerde er als coördinator en ontving hier af en toe een vergoeding voor. U kreeg de opdracht om een zaal te gaan huren in Ramadi voor de organisatie. U huurde hiervoor uw oudste broer (Se.) als taxichauffeur in. Jullie reden op 22 november 2011 er naar toe. U regelt een zaal en vervolgens gaan jullie met de eigenaar van de zaal uit

lunchen. Hierna vatten jullie de terugreis naar Bagdad weer aan maar tien minuten op de snelweg, worden jullie overvallen door een bende. U verzette zich niet en stapte in hun auto waarbij uw hoofd naar beneden geduwd werd. Uw broer daarentegen bood weerwerk en werd door hen in zijn hoofd geschoten en achtergelaten. U werd ontvoerd en vastgehouden in een afgelegen huis. U werd geslagen en ervan beschuldigd samengewerkt te hebben met de Amerikanen. U gaf het nummer van uw broer (Sa.) en ze contacteerden hem om losgeld te eisen. Op 27 november 2011 overhandigde hij het losgeld rechtstreeks aan uw ongemaskerde ontvoerders. Op 28 november 2011 werd u in de kofferbak van een auto gestoken. Op een gegeven moment voelt u dat de wagen vertraagde om plots weer te versnellen. Hierop vielen er schoten waarbij de chauffeur omkwam. Het andere bendelid in de auto gaf zich over en de politie trof u vastgebonden aan in de koffer. Jullie werden naar het politiekantoor overgebracht en u contacteerde uw broer (Sa.). U diende er een aanklacht in tegen de opgepakte ontvoerder want u had hem herkend. Ook uw broer (Sa.) herkende deze persoon als één van de ontvoerders aan wie hij het losgeld had overhandigd. U keerde met uw broer (Sa.) terug naar Bagdad en vernam dan dat uw broer (Se.) overleden was aan de schotwonde opgelopen tijdens uw ontvoering. Twee dagen later begonnen bendeleden uw broer (Sa.) te bellen met de eis om uw klacht in te trekken of ze zouden u opnieuw ontvoeren of doden. Ze wisten waar u woonde en werkte en wegens dat dreigement diende u het land te verlaten. Op 5 december 2011 vertrok u naar Dohuk en reisde dan verder naar Istanboel waar u twee weken verblijft. Vervolgens reed u per vrachtwagen naar België waar u zich op 29 december 2011 vluchteling verklaart.

B. Motivering

Na uw gehoor op 26 maart 2012 door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS), dient te worden vastgesteld dat u niet aannemelijk weet te maken dat u in Irak vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie van Genève riskeert en wel om de volgende redenen.

Het volstaat niet een vrees in te roepen, u dient deze ook aannemelijk te maken waar u niet in slaagt. Zo stelt u dat uw broer met de ontvoerders had afgesproken hen het losgeld te overhandigen. Dit gebeurde gewoon op straat en de ontvoerders, op het moment dat ze het geld in ontvangst namen, waren niet gemaskerd. U erop gewezen dat deze toch wel nonchalante gang van zaken enige verbazing wekt, stelt u dat uw ontvoerders zich ervan hadden vergewist dat uw broer alleen op pad was (Gehoorverslag CGVS, 26 maart 2012, p.14). Uw uitleg biedt geen afdoende verschoning daar uw ontvoerders er toch van konden uitgaan dat uw broer zich hun gezichten zou inprenten waardoor hij hen later zou kunnen identificeren, temeer uw broer dan ook nog eens, zo blijkt uit uw verklaringen, na het overhandigen van het losgeld 'gewoon kon beschikken'. Mocht er geloof aan deze door u beweerde gang van zaken kunnen worden gehecht dan kan er toch van worden uitgegaan dat deze belagers meer discreet en omzichtig te werk zouden gaan, al was het maar om een eventuele identificatie uit te sluiten. Daarenboven gaf u dan ook nog eens aan dat het hier een criminele bende betrof waardoor er eens te meer van uit kan worden gegaan dat ze zeer omzichtig te werk zouden gaan (Gehoorverslag CGVS, 26 maart 2012, p.13).

Verder kan het niet overtuigen dat u nog steeds door deze bende zou worden bedreigd opdat u uw klacht zou intrekken. Immers, uit uw verklaringen blijkt dat op het moment dat uw ontvoerders met u geblinddoekt en gekneveld in de kofferbak onderweg waren, ze op een patrouille van de politie botsten en op heterdaad betrappt werden. Eén van uw belagers werd gedood, de ander kon worden opgepakt. U erop gewezen dat het dan toch niet uitmaakt of u al dan niet uw klacht intrekt, stelt dat de andere leden van de bende misschien wel vrezen dat wanneer de gearresteerde persoon veroordeeld wordt, hij wel eens verklaringen tegen hen zou kunnen afleggen (Gehoorverslag CGVS, 26 maart 2012, p.10, 15). Uw uitleg kan totaal niet overtuigen daar de politie, en zoals reeds werd vastgesteld, uw ontvoerders op heterdaad betrappt hebben en uw klacht op zich bijgevolg niet noodzakelijk is.

Het weinig aannemelijke karakter van uw motieven wordt nog onderstreept door uw verklaring dat uw broer (Sa.), alhoewel hij de telefoontjes gericht aan u kreeg, niet persoonlijk zou geviseerd worden door de bende hoewel hij een ontvoerder herkend heeft. U tracht dit te verklaren door te stellen dat u diegene bent die de klacht heeft ingediend en ze niet op de hoogte waren van het feit dat uw broer een van hen zou herkend hebben. Andermaal kan uw uitleg niet overtuigen daar u even tevoren zelf had aangegeven dat op het moment dat de ontvoerders het losgeld van uw broer in ontvangst namen, ze niet gemaskerd waren waardoor ze er toch van konden uitgaan dat uw broer, en zoals reeds in een bovenstaande paragraaf werd geargumenteed, wel degelijk in staat was hen te identificeren (Gehoorverslag CGVS, 26 maart 2012, p.10, 16).

Wanneer u gevraagd wordt of u de eerste bent in de organisatie die slachtoffer werd van een ontvoering en afpersing van losgeld, stelt u dat enkel de directrice in 2007 mondelinge dreigementen zou hebben ontvangen. Op de vraag op welke manier de organisatie u ondersteuning heeft geboden na de door u beweerde ontvoering, begrijpt u eerst niet welke organisatie bedoeld wordt – daar waar u toch

omwille van de uitoefening van uw werk voor deze organisatie gevisieerd zou geweest zijn (Gehoorverslag CGVS, 26 maart 2012, p.17). Dat de organisatie u dan ook enkel een attest van uw vrijwilligerswerk en een deelnamecertificaat aan een cursus bezorgt zonder met één woord te reppen over het onheil dat u overkwam in functie van deze organisatie is bedenkelijk.

In de marge dient nog aangestipt dat het weinig overtuigend is dat u enkel de voornaam van de aangehouden ontvoerder kent, maar verder niets weet te vertellen over diens achtergrond (Gehoorverslag CGVS, 26 maart 2012, p.15).

Verder dient aangestipt dat u bijzonder vaag bent aangaande uw reisweg. U weet niet op welk punt u de Europese Unie bent binnengekomen en heeft geen idee langs welke landen u gereisd bent. Bovendien bent u niet consistent over het bedrag dat u betaalde aan de smokkelaar: voor de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) belooft dit tot een bedrag van **10.000 dollar**, maar voor het Commissariaat-generaal verklaart u dat het een bedrag van **9.000 dollar** betref. Na confrontatie met deze tegenstrijdigheid, houdt u het op uw verklaring voor het Commissariaat-generaal, evenwel zonder enige verklaring of weerlegging voor de vastgestelde tegenstrijdigheid te bieden (Gehoorverslag CGVS, 26 maart 2011, p.18 en Verklaring DVZ, 10 februari 2012, punt 34). U verklaarde voor de Dienst Vreemdelingenzaken tevens nooit een paspoort gehad te hebben, daar waar u voor het Commissariaat-generaal verklaard heeft een paspoort gehad te hebben. Bij confrontatie met deze tegenstrijdigheid, brengt u in dat u bedoelde geen gebruik te hebben gemaakt van uw oude paspoort dat nog in Irak ligt om naar hier te komen. Gezien u zeer expliciet was in uw verklaringen voor de Dienst Vreemdelingenzaken kan uw verklaring bezwaarlijk overtuigen (Gehoorverslag CGVS, 26 maart 2011, p.6, 18 en Verklaring DVZ, 10 februari 2012, punt 21).

Ter ondersteuning van uw asielaanvraag legt u nog een aantal andere documenten neer. Vooreerst uw identiteitskaart en nationaliteitsbewijs, uw rijbewijs, een woonstattest op naam van uw vader, een rantsoenkaart, een puntenlijst van uw studies en een verzendingsbewijs van DHL. Deze documenten vermogen de beslissing niet om te buigen aangezien ze slaan op uw identiteitsgegevens, uw opleiding, uw woonplaats en de verzendingswijze van uw documenten die op zich niet ter discussie staan. U legt nog een overlijdensakte neer betreffende uw broer. In dit kader dienen volgende opmerkingen te worden gemaakt. U gevraagd in welk ziekenhuis uw broer is overleden, stelt u dit niet te weten maar vermoedt u dat het misschien wel het Academisch Ziekenhuis is. U voegt er nog aan toe dat dit zeker genoteerd staat in de overlijdensakte (Gehoorverslag CGVS, 26 maart 2012, p.12). Echter, verschillende vakjes van het document werden niet ingevuld: zo is de plaats van overlijden niet ingevuld, de indiener van de aangifte van het overlijden, de verwantschap met de overledene en het adres van deze persoon zijn blanco. Bovenal is nergens de naam van het ziekenhuis ingevuld, hetgeen toch wel zeer eigenaardig mag genoemd worden. Enig verband met uw beweerde ontvoering is niet bewezen. Verder dient u een kopie van een melding in. De melding is maar erg summier en vermeldt dat de nodige juridische stappen genomen zijn met betrekking tot het onderwerp. Dat u dan ook niet meer dan een kopie van uw melding met zulke summiere inhoud kan voorleggen is onafdoende, temeer de authenticiteit van een dergelijk document niet kan worden geverifieerd. Daarenboven heeft een dergelijk document enkel waarde ter ondersteuning van een coherent relaas, wat in uw geval niet zo blijkt te zijn. Tot slot legt u een brief neer van uw broer, doch dit document werd opgemaakt ter uwen behoeven en heeft geen objectieve bewijswaarde (Gehoorverslag CGVS, 26 maart 2012, p.11).

Gezien het geheel van bovenstaande observaties hebt u de door u aangehaalde asielmotieven niet aannemelijk gemaakt en wordt u bijgevolg de vluchtelingenstatus geweigerd.

Naast de beoordeling van uw asielaanvraag in het licht van de criteria van de Vluchtelingenconventie, dient te worden onderzocht of u een risico in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet loopt en u op die basis in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus.

Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Bagdad in Centraal-Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in Bagdad te worden beoordeeld.

De veiligheidssituatie in Centraal-Irak en meer bepaald in Bagdad wordt continu opgevolgd. Uit grondige en uitgebreide research en op basis van een analyse van de beschikbare en geraadpleegde bronnen en literatuur door CEDOCA blijkt enerzijds dat de veiligheidssituatie de voorbije jaren merklijk verbeterd is en anderzijds dat het voorkomend geweld in regel eerder gericht wordt tegen bepaalde groepen. Bij zware bomaanslagen werden vooral de Amerikaanse (tot einde 2011) en de Iraakse veiligheidstroepen en overheid gevisieerd. Ook de sjiietische pelgrims en religieuze minderheden werden slachtoffer van doelgerichte aanslagen. Het doelgericht geweld tegen bepaalde individuen richtte zich op hogere profielen nl. politieke leiders, overheidsambtenaren van hoge rang, rechters en leiders van de Iraakse veiligheidsdiensten (zie bijgevoegde SRB "De actuele veiligheidssituatie in Centraal-Irak- Bagdad dd. 5 januari 2012).

De algemene veiligheidssituatie in Irak is verbeterd en de daling van het aantal burger-slachtoffers, een trend die zich vooral heel duidelijk vanaf mei 2008 aftekende, bleef doorgaan in 2009 en in 2010. In 2011 stagneerde de situatie.

De laatste Amerikaanse troepen hebben op 18 december 2011 het Iraaks grondgebied verlaten. Sinds het vertrek van deze Amerikaanse troepen werden o.a. in Bagdad enkele zware aanslagen gepleegd. Deze aanslagen volgen in regel hetzelfde patroon als voorheen en zijn in regel ook eerder gericht van aard. Bij uitzondering werden enkele recente aanslagen ook willekeurig op burgers gepleegd doch dit doet geenszins afbreuk aan de actuele vaststelling dat het geweld in regel gericht wordt tegen bepaalde specifieke groepen en individuen. Actueel zijn er dan ook geen redenen om enkel en alleen omwille van de algemene veiligheidssituatie in Bagdad subsidiaire bescherming toe te kennen.

Hoewel de veiligheidssituatie in Centraal-Irak en meer bepaald in Bagdad nog steeds problematisch is, is er actueel geen sprake meer van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in Irak en meer bepaald in Bagdad dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid in Bagdad aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld in artikel 48/4, §2,c) van de vreemdelingenwet.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie in Bagdad blijkt dat er zware aanslagen worden gepleegd doch dit is geen situatie van "open combat". De veiligheidssituatie is reeds enkele jaren verbeterd en er is een afname van het geweld in de stad. Bagdad lijdt wel onder de aanslagen die in regel worden gericht tegen bepaalde risicogroepen oa. leger, politie, ambtenaren, christenen, sjiitische pelgrims en leden van de Sahwa. Er wordt echter actueel geen melding gemaakt van hevige en voortdurende of onderbroken gevechten tussen opstandelingen enerzijds en de overheidstroepen anderzijds. Het geweld in Bagdad is niet aanhoudend en de impact ervan op het leven van de gewone Iraakse burger is eerder beperkt.

Uit een analyse van het asielbeleid van andere Europese landen (Duitsland, het Verenigd Koninkrijk, Zweden, Denemarken, Nederland) blijkt overigens dat ze actueel geen beschermingsstatus meer toekennen op basis van de algemene veiligheidssituatie in Irak en dat ze de asielaanvragen op individuele basis beoordelen.

U bracht zelf geen elementen aan die een ander licht werpen op bovenvermelde evaluatie van de veiligheidssituatie in de stad Bagdad, vanwaar u verklaart afkomstig te zijn.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hoger vermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers uit Bagdad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers uit Bagdad aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. Bovendien voert u zelf geen elementen aan die zouden wijzen op een individueel risico in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

1.2. Verzoeker voegt in zijn verzoekschrift aan het feitenrelaas toe dat zijn broer Sa. ondertussen werd gedood op 3 april 2012 en dat hierna klacht werd neergelegd. Ter staving voegt hij een overlijdensakte en deze klacht bij het verzoekschrift.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker voert in wat zich aandient als een enig middel de schending aan van artikel 48, 48/3, 48/4 en 48/5 van de voormelde wet van 15 december 1980 (vreemdelingenwet) en van artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen.

Omtrent de overhandiging van het losgeld door zijn broer betoogt hij hierbij niet aanwezig te zijn geweest en geen invloed te hebben gehad op de gebeurtenissen. Zijn ontvoerders kozen de wijze van overhandiging. Deze is begrijpelijk omdat deze onopvallend was. Waren de ontvoerders gemaskerd aangekomen, dan had dit de aandacht van voorbijgangers getrokken. Door de overhandiging te laten plaatsvinden in het openbaar waren zij zeker dat zich niets zou voordoen. Tevens is het evident dat zijn broer niets zou doen zo lang verzoeker niet werd vrijgelaten. Daarom lieten zij deze zonder meer gaan.

Verzoeker stelt dat de bedreigingen die hij ontving na zijn klacht net de reden vormden voor zijn vertrek. Zijn uitleg acht hij waarschijnlijk. Enkel hij legde klacht neer. Zijn broer deed slechts een mondelinge herkenning. Bovendien is het verzoeker die wordt geviseerd, en dit door zijn tewerkstelling voor de

organisatie. Hij is een bedreiging omdat hij bepaalde informatie over zijn ontvoerders kan hebben. Verzoeker stelt dat men zich moet plaatsen in de context in Bagdad. Het is algemeen bekend dat de politie corrupt en geïnfiltrerd is. Indien er geen geschreven bewijs is, zoals de klacht van de ontvoering, zou het makkelijker zijn om de ontvoerders vrij te krijgen. De groep wil dat verzoeker zijn klacht intrekt om te vermijden dat recht zou worden gesproken over hun lid en informatie over hen aan het licht komt.

Verzoeker vindt het verrassend dat hem wordt verweten dat hij geen informatie heeft over zijn ontvoerders. Hij werd ontvoerd en tien dagen geblinddoekt vastgehouden in een vijandige omgeving en zonder de mogelijkheid vragen te stellen. Na zijn gevangenschap had hij niet de tijd om zich te informeren over zijn ontvoerders. Hij bevond zich in shock, hoorde wel wat de politie zei maar dacht er niet aan om bijkomende vragen te stellen. Hij moest eerst bekomen. Twee dagen later werd hij opnieuw bedreigd en besliste hij het land te verlaten zodat hij geen informatie kon vergaren.

Verzoeker ontkent, verwijzend naar de nota's van zijn advocaat tijdens het gehoor, dat hij zou hebben gevraagd over welke organisatie het ging. Bovendien kan dit gegeven hoe dan ook geen afbreuk doen aan de geloofwaardigheid van het relaas en kan dit hoogstens getuigen van het feit dat hij de vraag niet begreep. Verzoeker vervolgt dat *“zelfs indien de documenten neergelegd door verzoeker en die aantonen dat verzoeker deel uitmaakt van deze organisatie geen melding maken van het gebeuren dat verzoeker heeft meegemaakt, dit het relaas van verzoeker niet ter discussie kan stellen”*. Hij heeft de inhoud niet gedicteerd en de organisatie heeft de brief geschreven.

Zijn onwetendheid over zijn reisweg verklaart verzoeker doordat deze geregeld werd door een mensensmokkelaar en doordat hij geen vragen kon stellen, niet met de andere passagiers kon praten, nooit in Europa reisde zodat hij de landen niet kende en nooit de vrachtwagen verliet. De tegenstrijdigheid inzake de kostprijs van zijn reis wijt hij aan het feit dat geen bijkomende vragen werden gesteld. Hij preciseert dat initieel 10.000 dollar was overeengekomen doch dat de smokkelaar de prijs naar beneden herzag omdat de reis langer duurde dan voorzien. Verzoeker kwam dit pas achteraf te weten daar zijn broer het saldo van het bedrag regelde. De tegenstrijdigheid over zijn paspoort stelt verzoeker te hebben verklaard tijdens het gehoor bij het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (CGVS). Bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) verloopt het interview snel en had hij begrepen dat hem werd gevraagd of hij Irak verliet met een paspoort. Voor het CGVS was hij preciezer omdat hij meer tijd kreeg om te antwoorden.

Verzoeker geeft voorts een algemene uiteenzetting inzake de bewijslast in asielaanvragen, hierbij verwijzend naar de *Guide du UNHCR des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié* van januari 1992 en naar een Franstalige beslissing van de Vaste Beroepscommissie voor Vluchtelingen. Hij stelt dat men *“in dergelijke omstandigheden geen dermate precisie mag eisen in de antwoorden van verzoeker”*. Verzoeker benadrukt dat hij een brief van zijn broer heeft neergelegd en dat uit een Franstalig arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen blijkt dat het feit dat dit document van zijn broer afkomstig is onvoldoende is om de bewijskracht ervan te betwisten. Het CGVS had een geïndividualiseerd onderzoek van deze brief moeten doen. Verzoeker wijst er verder op dat hij een overlijdensakte van zijn broer neerlegde. Dat bepaalde delen niet werden ingevuld kan verzoeker niet worden verweten. Evenmin kan hem worden verweten dat hij niet weet waar zijn broer is gestorven daar hij diens overlijden slechts later vernam en hierbij niet aanwezig was.

Verzoeker vraagt in hoofdorde om hem de vluchtelingenstatus toe te kennen gelet op de gegronde vrees voor vervolging in zijn hoofde. Hij verwijst naar het feit dat zijn andere broer, Sa., ondertussen eveneens werd gedood op 3 april 2012 en naar de ter staving hiervan neergelegde overlijdensakte. Verzoekers ontvoerders zijn nog naar hem op zoek. Bijgevolg past het om te overwegen dat zijn relaas geloofwaardig is en rekening te houden met de documenten, die minstens begin van bewijs vormen. Hij stelt dat hij werd geïnterviewd omwille van zijn politieke overtuiging en het behoren tot een sociale groep. De ernst van het risico rechtvaardigt volgens verzoeker het toepassen van het principe van het voordeel van de twijfel. Hij betoogt dat de volgende vraag moet worden gesteld: *“Kan men gelet op het geheel van de eigenheden van deze zaak uitsluiten dat er een enkele kans is dat de risico's op vervolging ingeroepen door verzoeker in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst, zich niet zullen realiseren”*.

Verzoeker verwijst verder naar artikel 57/7bis van de vreemdelingenwet en naar Franstalige rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen omtrent in het verleden ondergane vervolging.

In ondergeschikte orde stelt verzoeker dat hij overeenkomstig artikel 48/4 van de vreemdelingenwet in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus, enerzijds omdat hij bij terugkeer risico loopt op vervolging, foltering en onmenselijke en vernederende behandelingen en anderzijds wegens een ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van blind geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Waar het CGVS verwijst naar het Cedoca-verslag in het administratief dossier, voegt verzoeker persartikels bij het verzoekschrift waaruit blijkt dat het geweld in Bagdad sedertdien is gestegen. Verscheidene van deze artikels dateren van na het Cedoca-verslag. Tevens citeert verzoeker een passage uit het Cedoca-verslag in het administratief dossier en verwijst hij naar informatie van Amnesty International waarin recente aanslagen worden veroordeeld, waaruit blijkt dat het geweld is toegenomen sedert het vertrek van de Amerikaanse troepen uit Irak en waarin melding wordt gemaakt van een politieke crisis. Bijgevolg vormt het centrum van Irak niet enkel doelwit van doelgerichte aanslagen maar tevens van aanslagen die talrijke burgers raken zonder onderscheid. Men kan alleen vaststellen dat de situatie in Bagdad niet stabiel is en niet toelaat een ernstige bedreiging tegen het leven van burgers uit te sluiten om reden van blind geweld. Rekening houdend met deze gegevens kan men de motivering van het CGVS maar moeilijk begrijpen.

Het CGVS steunt zich op cijfers van Iraq Body Count inzake het aantal burgerslachtoffers doch men moet voorzichtig zijn met zulke cijfers daar deze geen melding maken van het aantal gewonden. Het aantal onrechtstreekse slachtoffers kan aanzienlijk zijn, zodat de cijfers niet nauwkeurig de situatie in Bagdad weerspiegelen. Rekening houdend met het aantal inwoners per kilometer is het evident dat wanneer een bom ontploft, dit dramatische gevolgen heeft. Verzoeker verwijst verder naar recentere cijfers van Iraq Body Count en voegt deze bij het verzoekschrift. Hieruit blijkt dat er in januari 2012 meer doden waren dan in januari 2011.

Verzoeker stelt dat artikel 48/4 van de vreemdelingenwet de inhoud van artikel 2 en 3 van het EVRM weergeeft, verwijst naar rechtspraak van het EHRM en het Europees Hof van Justitie (HvJ) over deze artikelen en betoogt dat hij zich bevindt in een uitzonderlijke situatie van blind geweld, zodat zijn loutere aanwezigheid op het grondgebied een reëel risico met zich meebrengt voor zijn leven of fysieke integriteit, en dit ingevolge de situatie in Bagdad. Hij betoogt, onder verwijzing naar de neergelegde persartikels en informatie en de cijfers van Iraq Body Count, dat het niveau van geweld in Bagdad een zodanige drempel heeft bereikt dat iedere persoon aldaar risico loopt het voorwerp te zijn van een behandeling in strijd met artikel 3 EVRM. Het geweld heeft in een dichtbevolkte regio als Bagdad tot gevolg dat het aantal burgerslachtoffers, minstens het aantal gewonden, stijgt. De kans ontstaat dat elkeen geraakt kan worden, in zoverre de aanslagen niet altijd gericht zijn doch soms willekeurig zijn. De criteria zoals gehanteerd door het EHRM zijn bijgevolg vervuld en komt het gepast voor te oordelen dat momenteel in Bagdad een situatie van blind geweld heerst die dermate hoog is dat het loutere feit van aanwezigheid op het grondgebied een ernstige bedreiging vormt voor het leven van de burgers.

Verzoeker citeert verder uit een Franstalig arrest van de RvV waarin de betrokken Irakees "eveneens" dreigbrieven ontving en geweerschoten incasseerde en waarin aan deze persoon subsidiaire bescherming werd toegekend overeenkomstig artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet. Hij acht het gepast de redenering van voormeld arrest bij analogie toe te passen.

In uiterst ondergeschikte orde vraagt verzoeker, verwijzende naar zijn hoger gedane uiteenzetting, de vernietiging van de bestreden beslissing. Hij merkt in dit kader op dat de antwoorden sterk afhangen van de gestelde vragen en de nadruk waarmee de interviewer bij het CGVS precieze antwoorden tracht te bekomen. De redenen in de beslissing geven trouwens blijk van "*bepaalde lacunes binnen het CGVS*". Daarnaast laat de informatie in het dossier, los van de geloofwaardigheid van het relaas, veronderstellen dat verzoeker gevaar loopt op reële schade in de zin van de definitie van de subsidiaire bescherming, een element dat door verweerder onvoldoende werd onderzocht.

2.2.1. Artikel 48 van de vreemdelingenwet luidt als volgt: "*Kan als vluchteling worden erkend de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden die te dien einde gesteld worden door de internationale overeenkomsten die België binden*". Verzoeker beargumenteert niet *in concreto* hoe het voornoemde, op algemene wijze geformuleerde artikel door de bestreden beslissing zou (kunnen) zijn geschonden zodat de schending ervan niet dienstig wordt aangevoerd.

2.2.2. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag

gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en hij moet de waarheid vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Handbook and Guidelines on procedures and criteria for determining refugee status*, reissued Geneva, december 2011, nr. 205). De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze plausibel, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). Zij mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, a.w., nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.2.3. Ingevolge artikel 49/3 van de vreemdelingenwet wordt verzoekers asielaanvraag in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4.

2.2.4. Uit de stukken van het dossier blijkt dat verzoeker omtrent het kernelement van zijn asielrelaas, meer bepaald zijn ontvoering, incoherente verklaringen aflegde. Blijkens zijn verklaringen bij het CGVS zou hij zich niet hebben verzet en zijn ontvoerd doch zou zijn broer zich wel hebben verzet, zijn beschoten en een dag later zijn overleden. Tevens stelde verzoeker duidelijk nog aanwezig te zijn geweest toen zijn broer werd neergeschoten en het schot te hebben gehoord (administratief dossier, stuk 4, p.8, 10, 12). In het licht van deze verklaringen is het bevreemdend dat verzoeker in de vragenlijst nergens enige melding maakte van het feit dat zijn broer zich bij zijn ontvoering zou hebben verzet of zou zijn beschoten. In de vragenlijst stelde hij immers slechts: *"We werden door terroristen gestopt. Ik werd apart meegenomen en mijn broer werd ook apart meegenomen. Later kwam ik te weten dat mijn broer door hen was vermoord"* (administratief dossier, stuk 8, vragenlijst, p.3).

De door verzoeker omschreven handelwijze van zijn ontvoerders bij het overhandigen van het losgeld door zijn broer is verder, in tegenstelling met wat hij laat uitschijnen in het verzoekschrift, geenszins aannemelijk. Volgens hem zouden zijn ontvoerders gewoon op straat met zijn broer hebben afgesproken voor de overhandiging van het losgeld en zouden deze ontvoerders daarbij per wagen zijn aangekomen, ongemaskerd zijn uitgestapt, zijn broer het geld hebben afgenomen en deze zonder meer laten beschikken (administratief dossier, stuk 4, p.14). Dat verzoekers ontvoerders, door zichzelf en hun wagen openlijk te tonen, een groot risico zouden creëren op herkenning, betrapting of opsporing, en dit in plaats van discreter en omzichtiger tewerk te gaan, is niet geloofwaardig. Dit klemt nog des te meer daar deze handelwijze in schril contrast staat met de omzichtigheid die zij jegens verzoeker wel aan de dag zouden hebben gelegd, daar waar verzoeker tijdens zijn tien dagen durende opsluiting steeds geblinddoekt zou zijn geweest (rechtsplegingsdossier, stuk 1, p.5).

Voorts kan het, zoals met recht wordt gemotiveerd in de bestreden beslissing, niet overtuigen dat verzoeker nog steeds door zijn ontvoerders zou worden bedreigd opdat hij zijn klacht zou intrekken. Zijn ontvoerders werden immers op heterdaad betrapt wanneer zij onderweg waren met verzoeker gekneveld en geblinddoekt in de kofferbak. Gezien deze vaststellingen hoe dan ook bestonden, kan niet worden ingezien hoe een eventuele intrekking van verzoekers klacht van invloed zou kunnen zijn op een mogelijke rechtsvervolging. Waar verzoeker beweert dat de politie corrupt en geïnfiltrerd is en dat men wilde dat zijn klacht, als geschreven document, uit het dossier zou verdwijnen, dient te worden opgemerkt dat deze verklaring niet kan worden aangenomen daar de politie enerzijds klaarblijkelijk bereid was om met harde hand op te treden tegen zijn ontvoerders en daar anderzijds aangenomen kan worden dat de politie, indien deze corrupt zou zijn, er op deze wijze ook voor zou kunnen zorgen dat de door verzoeker ingediende klacht verdwijnt. Dat verzoeker bepaalde informatie over zijn ontvoerders zou kunnen hebben en daardoor een bedreiging vormt kan niet worden aangenomen aangezien hij zelf verklaart gedurende zijn opsluiting steeds geblinddoekt te zijn geweest en geen informatie over zijn ontvoerders te hebben (rechtsplegingsdossier, stuk 1, p.5). In het licht van deze verklaring is het tevens onbegrijpelijk dat men verzoeker zou hebben bedreigd via de telefoon van zijn broer doch dat men deze broer zelf niet zou hebben bedreigd. Verzoekers broer beschikte immers wel over enige informatie aangezien deze de ontvoerders en hun wagen zag, bijgevolg bij machte zou kunnen zijn om hen te identificeren en bovendien de ontvoerder daadwerkelijk herkende die door de politie werd gearresteerd.

Verzoeker legde verder uiterst vage verklaringen af omtrent zijn beweerde vervolgers, daar waar hij omtrent de ontvoerder die bij zijn bevrijding door de politie zou zijn doodgeschoten in het geheel geen informatie kon verstrekken en hij, ondanks dat hij deze persoon zou hebben aangeklaagd, ook over de ontvoerder die bij zijn bevrijding door de politie werd gearresteerd geen informatie kon verstrekken behoudens dat deze aan de politie zou hebben gezegd dat I. zijn voornaam was (administratief dossier, stuk 4, p.15). Verzoeker tracht ten onrechte zijn onwetendheid te vergoelijken. Redelijkerwijze kan worden aangenomen dat hij zich hierover zou informeren in het kader van zijn klachtneerlegging. Hij bleef na zijn klachtneerlegging bovendien nog gedurende een week in zijn land van herkomst en niets verhinderde hem om, via de contacten die hij nog onderhield met familie en vrienden in Irak (*ibid.*, p.7), zich hierover alsnog te informeren nadat hij het land verliet en gedurende zijn verblijf in België. Dat hij desondanks naliet zich te informeren aangaande de actoren van zijn vervolging getuigt voor desinteresse voor zijn voorgehouden problemen en doet afbreuk aan de ernst en de geloofwaardigheid van zijn beweerde vrees voor vervolging.

Verzoeker legde bovendien tegenstrijdige verklaringen af inzake zijn beweerde reisweg naar België. Bij de DVZ stelde hij dat zijn reis werd geregeld tegen betaling van 10.000 dollar (administratief dossier, stuk 8, verklaring, nr.34). Bij het CGVS verklaarde hij dat voor zijn reis een bedrag van 9000 dollar werd afgesproken en bevestigde hij even verder uitdrukkelijk dat hij 9000 dollar moest betalen voor zijn reis (administratief dossier, stuk 4, p.18). Verzoeker wijt dit aan het feit dat geen bijkomende vragen werden gesteld en beweert dat 10.000 dollar werd afgesproken doch uiteindelijk 9000 dollar werd betaald door de lange duur van zijn reis. Deze gekunstelde *post factum* verklaring kan echter niet worden aangenomen. Vooreerst blijkt uit zijn verklaringen bij het CGVS duidelijk dat voor zijn reis 9000 dollar werd afgesproken. Bovendien werd verzoeker reeds met zijn andersluidende verklaringen bij de DVZ geconfronteerd bij het CGVS, waarop hij de op heden aangevoerde verklaring niet gaf doch zijn reactie beperkt bleef tot: "*Nee het is 9000 dollar*" (*ibid.*).

Daarenboven legde verzoeker tegenstrijdige verklaringen af omtrent de vraag of hij ooit een paspoort bezat, hetgeen een bijkomende negatieve indicatie vormt voor de algehele geloofwaardigheid van zijn relaas. Wanneer bij de DVZ aan verzoeker werd gevraagd: "*Heeft u een paspoort?*", antwoordde hij zelf spontaan: "*Nee, nooit gehad*" (administratief dossier, stuk 8, verklaring, nr.21). Bij het CGVS beweerde verzoeker echter wel degelijk een paspoort te hebben gehad, stelde hij dat dit niet meer geldig was en gaf hij aan dat hij dit in Irak achterliet (administratief dossier, stuk 4, p.6). Wanneer hij met deze tegenstrijdigheid werd geconfronteerd trachtte hij, net als in onderhavig verzoekschrift, ten onrechte te laten uitschijnen dat hij zou hebben bedoeld dat hij een oud paspoort had doch dit niet gebruikte voor zijn reis (*ibid.*, p.18). Zijn spontaan afgelegde verklaringen bij de DVZ zijn immers duidelijk en niet voor interpretatie vatbaar en zij laten geen ruimte voor de nuancering die verzoeker *post factum* tracht aan te brengen.

Het geheel van de voormelde vaststellingen volstaat om te besluiten dat geen geloof kan worden gehecht aan de beweerde vrees voor vervolging in hoofde van verzoeker.

Het algemene betoog dat de antwoorden sterk afhangen van de gestelde vragen en dat de motivering blijk geeft van "*bepaalde lacunes binnen het CGVS*", zonder ook maar enigszins te duiden waar de vraagstelling zijn antwoorden zou hebben beïnvloed, zonder te preciseren waar en welke lacunes zich zouden voordoen en zonder uit te werken dat of op welke wijze dit van invloed zou zijn geweest op de bestreden beslissing, kan geenszins afbreuk doen aan de voormelde, concrete vaststellingen.

De documenten in het administratief dossier vermogen niet de teloorgegangene geloofwaardigheid van verzoekers relaas te herstellen (administratief dossier, stukken 9 en 11).

Ten aanzien van de overlijdensakte van verzoekers broer Se. dient te worden vastgesteld dat het bevreemdend is dat hierop een aantal gegevens niet zijn ingevuld. Zo wordt hierin niet aangegeven door wie het overlijden van verzoekers broer zou zijn aangegeven, noch welke band de aangever van het overlijden heeft met verzoekers broer, noch wat diens adres is. Bovendien wordt in de overlijdensakte noch de plaats van het overlijden van verzoekers broer, noch het ziekenhuis waarin de opsteller van de akte tewerkgesteld is en waar het lijk van verzoekers broer zou zijn onderzocht vermeld. Dat dergelijke essentiële informatie op de overlijdensakte niet wordt vermeld, doet afbreuk aan de bewijswaarde van dit stuk. Bovendien bleek verzoeker onvoldoende op de hoogte omtrent de inhoud van dit document, hetgeen getuigt van desinteresse voor dit stuk en de bewijswaarde ervan verder ondermijnt. Hij verklaarde, gevraagd in welk ziekenhuis zijn broer overleed, dit niet te weten, stelde dat dit misschien in het academisch ziekenhuis was en vervolgde: "*Je kan het lezen op de overlijdensakte*" (administratief

dossier, stuk 4, p.12), hetgeen blijktens het voorgaande niet strookt met de inhoud van de overlijdensakte. Het voorgaande klemt nog des te meer daar verzoeker verklaarde dat zijn broer Se. taxichauffeur was (*ibid.*, p.5), terwijl deze volgens de overlijdensakte arbeider was.

Nog daargelaten dat het bevreemdend is dat blijktens de vertaling het bijgebrachte politieattest, ondanks dat dit dateert van 7 november 2011, feiten bevestigt die plaatsvonden vanaf 22 november 2011, wordt dit stuk slechts neergelegd in de vorm van een kopie, zodat hieraan, gelet op de manipuleerbaarheid van kopieën, geen bewijswaarde kan worden gehecht.

Aan de brief van verzoekers broer kan, daar deze *in casu* niet wordt neergelegd in het kader van een geloofwaardig asielaas en niet afkomstig is van een objectieve bron doch van een familielid van verzoeker, evenmin bewijswaarde worden toegekend.

De overige elementen in het administratief dossier hebben betrekking op verzoekers identiteit, herkomst, scholing en beroep, dewelke *prima facie* niet worden betwist. Zij vermogen echter niet de teloorgegangene geloofwaardigheid van verzoekers relaas te herstellen. Ten aanzien van het attest van MIS kan integendeel worden opgemerkt dat dit verzoekers aangevoerde vrees bijkomend ondergraaft. Vooreerst is het bevreemdend dat verzoeker dit attest de dag voor zijn vertrek zelf zou zijn gaan halen. Hij verklaarde immers dat de personen die hij vreesde en die hem in die mate bedreigden dat hij het land besloot te verlaten alles van hem wisten en wisten waar hij woonde en werkte (*ibid.*, p.8, 10). Dat hij desondanks zelf om het attest zou gaan is niet aannemelijk. Daarenboven bevestigt dit attest slechts op algemene wijze verzoekers werkzaamheden voor MIS doch maakt het nergens ook maar enige melding van problemen in zijn hoofd. Dat verzoekers organisatie, indien zijn problemen daadwerkelijk hadden plaatsgevonden, hierover met geen woord zou reppen, en dit ondanks dat deze problemen te wijten waren aan verzoekers werkzaamheden voor MIS en plaatsvonden tijdens de uitoefening van zijn functie, is geenszins aannemelijk.

Ook de, benevens de reeds in het administratief opgenomen overlijdensakte van verzoekers broer Se., bij het verzoekschrift gevoegde documenten vermogen niet de teloorgegangene geloofwaardigheid van verzoekers asielaas te herstellen (rechtspiegingsdossier, stuk 1).

Wat betreft de overlijdensakte van verzoekers broer Sa. en de klacht die hierna zou zijn neergelegd dient te worden vastgesteld dat deze stukken slechts worden bijgebracht in kopie zodat hieraan, gelet op de manipuleerbaarheid van kopieën, geen bewijswaarde kan worden gehecht. Bovendien zijn beide stukken opgesteld in een andere taal dan deze van de rechtspieging en zijn zij niet vergezeld van een voor eensluidend verklaarde vertaling, zodat zij overeenkomstig artikel 8 PR RvV verder niet in overweging worden genomen.

Nog daargelaten dat reeds hoger werd vastgesteld dat verzoeker omtrent de vraag of hij ooit beschikte over een paspoort tegenstrijdige verklaringen aflegde, worden de neergelegde pagina's uit verzoekers paspoort eveneens slechts bijgebracht in kopie. Hoe dan ook bevatten deze pagina's geen gegevens die afbreuk zouden kunnen doen aan de voormelde, concrete vaststellingen.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.2.5. Voor zover verzoeker zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op de elementen ten grondslag van zijn asielaas, kan dienstig worden verwezen naar de *sub* 2.2.4. gedane vaststellingen inzake dit relaas.

Inzake de verwijzing naar Franstalige rechtspraak van de RvV dient vooreerst te worden opgemerkt dat aan arresten van de RvV geen precedentwaarde kan worden gehecht. Bovendien haalde verzoeker, die zou zijn ontvoerd en telefonisch zou zijn bedreigd naar aanleiding van zijn klacht ingevolge deze ontvoering, nergens gedurende de asielpcedure het ontvangen van dreigbrieven of het beschieten van zijn persoon aan, zodat hij, te meer daar zijn asielaas ongeloofwaardig werd bevonden, ten onrechte stelt dat de betrokkene ten aanzien van wie het door hem geciteerde arrest werd geveld "eveneens" dreigbrieven ontving en geweerschoten incasseerde. Hoe dan ook toont verzoeker niet aan dat zijn situatie vergelijkbaar is met deze van de persoon die het voorwerp uitmaakte van dit arrest, wiens professionele profiel aan de basis lag van de toekenning van de subsidiaire bescherming.

Verzoeker verwijst voorts naar rechtspraak van het EHRM en het HvJ en betoogt dat in zijn hoofd aan de in deze rechtspraak gestelde criteria is voldaan. Uit rechtsoverweging 43 van het door verzoeker aangehaalde arrest van het Hof van Justitie van 17 februari 2009 (HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>), in samenhang gelezen met rechtsoverwegingen 35 tot 40, dient afgeleid te worden dat artikel 15, c) van Richtlijn 2004/83/EG van

de Raad van 29 april 2004 bescherming beoogt te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in artikel 15, c) van de richtlijn bedoelde ernstige bedreiging. Zoals het Hof aangeeft in de rechtsoverweging 44 oordeelt ook het EHRM in zijn vaste rechtspraak omtrent artikel 3 EVRM dat een dergelijke situatie zich slechts voordoet in de meest extreme gevallen van veralgemeend geweld (zie naast het aangehaalde arrest EHRM, *NA v. het Verenigd Koninkrijk*, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 115 ook EHRM, *Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk*, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, § 226, en EHRM, *J.H. v. het Verenigd Koninkrijk*, nr. 48839/09, 20 december 2011, § 54).

Artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet, dat de omzetting naar Belgisch recht is van artikel 15, c) van de richtlijn, voorziet in de aldus vereiste bescherming al is er in dit artikel van de vreemdelingenwet enkel sprake van een ernstige bedreiging van het leven of de persoon en niet, zoals in artikel 15 van de richtlijn, van een ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon. Artikel 15, c) van de richtlijn moet autonoom worden uitgelegd en mist toepassing indien de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict minder hoog is dan in de hiervoor bedoelde uitzonderlijke situatie. De desbetreffende vreemdeling kan in dat geval, gezien de rechtsoverwegingen 39 en 40, aan artikel 15, a) en b) van de richtlijn wel aanspraak op bescherming ontlenen, indien hij erin slaagt aannemelijk te maken dat hij specifiek wordt bedreigd om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden. In dit geval voorziet artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet in de vereiste bescherming.

De vraag die *in casu* dient te worden gesteld is of in Irak in het algemeen en in Bagdad in het bijzonder sprake is van een gewapend conflict waarin de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade.

Hoewel de situatie aldaar ernstig en zorgelijk blijft en het geweld er, zoals verzoeker terecht aanstipt, in de nasleep van het vertrek van de Amerikaanse troepen in de maand januari 2012 een opflakking kende, is de Raad op basis van het geheel van de in het dossier voorhanden zijnde informatie, meer bepaald de landeninformatie in het administratief dossier (stuk 12), de bij het verzoekschrift gevoegde informatie en persartikels (rechtsplegingsdossier, stuk 1) en de ter terechtzitting neergelegde uitgebreide en gedetailleerde informatie inzake de veiligheidssituatie in Centraal-Irak – Bagdad van 16 juli 2012 (rechtsplegingsdossier, stuk 9), van oordeel dat er in Irak en Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, toont verzoeker, mede gelet op de overige elementen in het administratief dossier, niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

2.2.6. Gelet op hetgeen voorafgaat, kan de aangevoerde schending van artikel 57/7bis van de vreemdelingenwet evenmin worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig oktober tweeduizend en twaalf door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

W. MULS